

Юрай няма да бяга като герой на приключенски роман, минавайки през какви ли не перипетии, или през препятствия и приключения, ако щете.

Той няма да убие пазачите си, няма да води престрелка, няма да отвлича коли, мотоциклети, яхти, хеликоптери, самолети. Няма да скача при опасност от високо в морето. Няма да го преследват с кучета по петите. Няма да се вдигат пазителите на реда.. Няма да мигат сините светлини и няма да вият сирените. Спокойният сън на крайморския град, по-спокоен от всякога, няма да бъде нарушен от суматохата на преследването. Няма да се случи абсолютно нищо, от което да се разтуптят от напрежение сърцата ви, да се задъхате от четене и редовете да се плъзгат един след друг неусетно пред погледа ви. Предупреждавам ви не защото се страхувам от недоволството ви – аз си знам, че то непременно ще се възбуди, вие обичате напрежението. Пък и това не е кой знае какво предпазване от нещо. На Юрай не можеше да му се случи нищо, след като беше избягал от психиатрията. Официално властта не го преследваше и от нейните униформени пазители той нямаше защо да се пази, да върви прилепен до огради и стени по тъмните улици, да претичва през осветените места, да се оглежда на всички страни и плахо да надзърта зад ъглите. Всичко това беше излишно.

Юрай вървеше спокойно към дома си.